

ΜΕΤΩΠΙΚΗ... Η επανεφεύρεση του «Δημοσίου»

του Μπάμπη Βλάχου *

Όλοι ξέρουμε πλέον τι έγινε. Και τι δεν έγινε.

Επειδή όμως τα μεγάλα πένθη ανοίγουν συχνά ασκούς του Αιόλου, ο φοιτητής που βρέθηκε εκείνο το βράδυ στην κόλαση και δραπέτευσε, ίσως αξίζει να σκεφθεί και τα παρακάτω – ίσως να τα έχει σκεφθεί ήδη.

1. Καλή η κουλτούρα της αριστεράς περί «μη ιδιωτικοποιήσεων» και οπωσδήποτε περί του εγκληματικού / αδίστακτου νεοφιλελευθερισμού που διαποτίζει και τους κρατικούς υπαλλήλους, αλλά βασίζεται σε μια επώδυνη, πεπερασμένη και δίχως ρεαλισμό ιδεοληψία.

Διότι όπως τα τρένα τον 19^ο (ιδίως στην Αμερική) έφεραν τον νέο καπιταλισμό, έτσι και τα σύγχρονα Κράτη είναι ταυτόχρονα κι ο ισχυρότερος «Ιδιώτης» πλέον (όπως το ιταλικό κράτος εν προκειμένω) –κι όχι απλώς– Επενδυτής. Ε σ ω τ ε ρ ι κ ε υ μ έ ν α. Γεγονός που απεδείχθη και στην «κρίση του 2008» και στη γνωστή εμβολιαστική (βιο)πολιτική. Πώς το 'να χέρι νίβει –δεν μπορεί χωρίς– το άλλο. Και πάντως το κράτος απέχει πολύ από την –πάλαι ποτέ– ρομαντική / συμφεροντολογική ιδέα περί Δημοσίου «αγαθού». Κι όσο περνάν τα χρόνια, μετά την Νεωτερική του επιβολή (ας πούμε τους τελευταίους δυο αιώνες), επιταχύνει –ακόμα κι εκεί που θεωρείται θεόσταλτο ή ικανό– εναντίον των κοινωνιών. Μοιάζει σίγουρα με μηχανή αυτοκινούμενη σε ράγες• ανικανότητας έστω – αυτό δεν απεδείχθη με τον χειρότερο τρόπο και πάλι; Με επαρκέστερες συνολικά δικλείδες ασφαλείας απ' τους Σιδηροδρόμους, και με εφαρμοσμένη βέβαια τηλεδιοίκηση.

Γεγονός που οπωσδήποτε δεν αλλάζει επειδή το Δυτικού τύπου

ολιγαρχικό πολίτευμα και το Κράτος αυτο-θεσμίζεται (!) καθημερινά κοινοβουλευτικώς και με (εντός ή εκτός εισαγωγικών) αριστερούς ή κόμματα «αριστερά».

Καθότι τα ανεπίστρεπτα λάθη του περί ου ο λόγος αχρείου σταθμάρχη και των συνοδοιπόρων του, όπως και του σύγχρονου ψηφοφόρου που περιφρονεί τη μόνη δημοκρατία που έχει νόημα (δηλαδή την άμεση) οδηγούν αναπόφευκτα και σε νέα εγκλήματα. Καθότι μεγαλύτερη ψευδαπάτη απ' το ότι στον παρόντα πολιτισμό : Κράτος είναι –ή θα... έπρεπε να είναι– το Δημόσιο δεν υπάρχει. Ό,τι προπαγανδίζει δηλαδή κι εκμεταλλεύεται και η δεξιά και η κοινοβουλευτική αριστερά. Κι ενόσω ήδη αναγκαστικά γνωρίζουμε οι περισσότεροι, ότι το σύγχρονο Κράτος και τα αδέρφια του –ιδιωτική «πρωτοβουλία», ιδιωτικοποιήσεις–, είναι **α π ό μ ά ν α Σ Ε Μ Ε Τ Ω Π Ι Κ Η Μ Ε Τ Ο Δ Η Μ Ο Σ Ι Ο**.

Γιατί είναι σαν να λες ότι η μετωπική των δύο τραίνων ήταν «τραγωδία», ενώ όλοι ξέρουμε ότι πρόκειται για ένα επιπλέον σφαγείο – το επόμενο, παρακαλώ! Και γιατί είναι σαν να λες ότι μέχρι να έρθει η «αλάνθαστη» Τεχνική Νοημοσύνη και οι νέες τεχνολογίες, τα τρένα δυο αιώνες τώρα σ' όλο τον πλανήτη κουτουλάγανε ακατάπαυτα το ένα εναντίον του άλλου... Playstation ήταν; Ή μήπως μη επανδρωμένα της Γκουγκλ – και drones.

2. Αλλά φαίνεται ότι ακόμα και οι «ταπεινοί» κρατικοί (κι όχι δημόσιοι) υπάλληλοι των σιδηροδρόμων, μηχανοδηγοί και σταθμάρχες, χέστηκαν για τη ζωή τους – μάλλον και για τις ζωές των άλλων. Έγιναν έτσι συνυπεύθυνοι και με τα τρία κόμματα εξουσίας (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ) και με τους οικονομικούς υποκριτές των Βρυξελλών. Και τους αριστερούς μας συνδικαλιστές – και οπωσδήποτε με την κρατική εταιρεία των Ιταλών. Με τα ποσοστά του ο καθένας.

Διότι ενώ γνώριζαν τον πολύ υψηλό κίνδυνο δεν σταμάτησαν αποφασιστικά τα τρένα. Περίμεναν κι αυτοί το νέο smartphone, αντί να απαιτήσουν εδώ και τώρα δευτεροβάθμιο έλεγχο κι

ανθρώπινη συνεννόηση κι ασφάλεια – μια δράκα επιπλέον υπαλλήλων πάει να πει. Κρατικοποιημένοι γαρ, και οι ίδιοι.

3. Και έτσι, είτε με «ανθρώπινο λάθος» είτε όχι, είτε με τα επερχόμενα δυστυχήματα της –πιο βολικής οπωσδήποτε– Τεχνητής Νοημοσύνης, με τραγικό όντως τρόπο απεδείχθη εκ νέου : Ότι μόνο η επαρκής και «αυτοσχέδια» Συλλογικότητα, και η κοινή προσπάθεια σώζουν. Ακόμα και τις «κοινοφελείς» (κρατικές) υπηρεσίες. Πόσο μάλλον τις κοινωνίες.

<https://babylonia.us20.list-manage.com/track/click?u=05529556ec47c25094b849a51&id=72bb5b1843&e=82b987c75b>

..Λες και υπάρχει δημόσια τηλεόραση – κι όχι απλώς κρατική. Λες και υπάρχει δημόσια (δωρεάν) παιδεία – κι όχι απλώς κρατική...

Αλλά όπως στις περισσότερες κηδείες πολλοί κλαίνε όχι τόσο για τον νεκρό αλλά για τον εαυτό τους, έτσι και οι ουκ ολίγοι Καραμανλήδες. Τσίπρες Παπανδρέου και Μητσοτάκηδες. Κλαίνε ή όχι, πρωτίστως για την καριέρα τους.

Γιατί οι χώρες μπορούν ακόμα και να πενθούν. Ενώ τα κράτη, όσο κι οι μηχανές, δεν ξέρουν να πενθούν. Ξέρουν μονάχα να βρίσκουν νέους τρόπους να εκμεταλλεύονται τις –διαμαρτυρόμενες αλλά εθελόδουλες– πλειοψηφίες.

- Τελευταίο του βιβλίο “ *ΟΜΟΚΕΝΤΡΑ και εφαιπτόμενα : ο Μέγας Αλέξανδρος – Αριστεράς εγκώμιον – η 17N – Documenta 14* “ (εκδ. Βιβλιοπέλαγος, 2019)